

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 04/06 kg

Arbitraal vonnis in kort geding in de zaak van :

Drs. A.,
wonende te Z.,
eiser in kort geding,
gemachtigde: mr. H.Th. Schravenmade

tegen

De stichting B. ZIEKENHUIZEN
gevestigd te Y.,
verweerster in kort geding,
gemachtigde: mr. W. Dommering.

1. **De procesgang**

- 1.1 Eiser heeft bij memorie van eis d.d. 2 februari 2004 gevorderd bij wege van voorlopige voorziening dat zijn non-actiefstelling op de kortst mogelijke termijn ongedaan wordt gemaakt en een bevel wordt uitgevaardigd tot wedertewerkstelling, zulks op verbeurte van een dwangsom van € 25.000,-- per dag voor iedere dag dat verweerster in gebreke is. Voorzover “geïndiceerd” vordert eiser tussen partijen een werkbare oplossing van hun conflict te bewerkstelligen. Eiser heeft nog producties overgelegd bij brieven van 2 en 24 februari 2004.
- 1.2 Verweerster heeft bij brieven d.d. 4 en 24 februari 2004 producties toegezonden.
- 1.3 De mondelinge handeling was bepaald op 6 februari 2004. Op verzoek van eiser is deze behandeling aangehouden. Vervolgens heeft de mondelinge behandeling, zoals nader bepaald, plaatsgevonden op 26 februari 2004 te Utrecht. Eiser is, vergezeld door zijn echtgenote, verschenen met zijn gemachtigde. Verweerster werd vertegenwoordigd door de heer C., lid van de Raad van Toezicht van verweerster, bijgestaan door haar gemachtigde. Als informanten aan de zijde van eiser zijn verschenen de heren D., secretaris van de Patiëntenraad, en E., voorzitter van de Ondernemingsraad. De gemachtigden hebben de wederzijdse standpunten toegelicht. De gemachtigde van verweerster heeft een pleitnota overgelegd.

2. **De samenvatting van het geschil**

- 2.1 Eiser, geboren op 12 januari 1946, is in tijdelijke dienst getreden van verweerster als lid van de Raad van Bestuur per 1 januari 2001 voor 60% van een volledig

dienstverband. Bij aanvullende arbeidsovereenkomst van 10 januari 2002 is de omvang van het dienstverband wegens extra werkzaamheden van eiser voor verweerster uitgebreid tot voltijds voor de periode van 1 januari 2002 tot 1 september 2002. In juli 2003 zijn partijen een “tweede” arbeidsovereenkomst aangegaan. Hierin is onder meer vastgelegd dat eiser bij verweerster in dienst treedt op 1 januari 2004 als lid van de Raad van Bestuur.

- 2.2 In art. 16 van de arbeidsovereenkomst van 12 september 2001 is bepaald dat alle geschillen naar aanleiding van deze overeenkomst bij wege van arbitraal vonnis zullen worden beslecht door het Scheidsgerecht. Deze overeenkomst was ook overigens opgesteld overeenkomstig het model van de NVZD-adviesregeling voor directeuren.
- 2.3 De tussen partijen gesloten “tweede” arbeidsovereenkomst is niet opgesteld overeenkomstig dit model. Bij de mondelinge behandeling is gebleken dat de Raad van Toezicht van verweerster – tegen de zin van eiser – uitdrukkelijk heeft gekozen voor een andere opzet van de arbeidsovereenkomst. De inhoud van deze overeenkomst is een aantal malen met eiser besproken. Daarbij heeft de Raad van Toezicht in grote lijnen vastgehouden aan het concept zoals dat door zijn juridisch adviseur was opgesteld.
- 2.4 In art. 2 van deze overeenkomst is onder meer bepaald dat de regels van de NVZD-adviesregeling van juni 1997 met betrekking tot schorsing en non-actiefstelling “ook van toepassing zijn op deze individuele arbeidsovereenkomst”. Deze regels houden onder meer in dat de werkgever het lid van de raad van bestuur “voor een periode van ten hoogste één maand op non-actief [kan] stellen, indien naar het oordeel van de werkgever de voortgang van de werkzaamheden – door welke oorzaak dan ook – ernstig wordt belemmerd”. Deze periode kan door de werkgever met maximaal één maand worden verlengd.
- 2.5 Artikel 12, eerste volzin, van de “tweede” arbeidsovereenkomst houdt in dat tussen partijen “geen andere afspraken zijn gemaakt dan die welke hierboven zijn vastgelegd”. De tweede volzin luidt: “Op deze overeenkomst zijn verder van toepassing de bepalingen zoals vastgelegd in het Burgerlijk Wetboek.”
- 2.6 De Raad van Toezicht heeft op 15 januari 2004 aan eiser meegedeeld dat hij het voornemen heeft de arbeidsovereenkomst met eiser te beëindigen en dat eiser met ingang van 16 januari 2004 op non-actief is gesteld. Namens verweerster is desgevraagd bij de mondelinge behandeling meegedeeld dat de Raad van Toezicht geen besluit heeft genomen met betrekking tot de verlenging van de termijn van non-actiefstelling. Verweerster heeft bij de rechtbank te F., sector kanton, een verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst ingediend.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

- 3.1 Eiser heeft aangevoerd dat het Scheidsgerecht bevoegd is van het geschil kennis te nemen op grond van de tussen partijen gesloten arbeidsovereenkomsten en voorts op grond van het lidmaatschap van verweerster van de Nederlandse Vereniging van Ziekenhuizen. Verweerster heeft de bevoegdheid van het Scheidsgerecht betwist.

- 3.2 Zoals hiervoor in 2.2. is vermeld, is in de eerste arbeidsovereenkomst tussen partijen het Scheidsgerecht aangewezen als de instantie die geschillen naar aanleiding van deze overeenkomst zal beslechten. Deze overeenkomst is vervangen door een “tweede” arbeidsovereenkomst waarin niet een dergelijke arbitrageclausule is opgenomen. In deze laatste, thans van toepassing zijnde, overeenkomst zijn partijen, ook al was dat tegen de zin van eiser, uitdrukkelijk afgeweken van de eerder gesloten arbeidsovereenkomst. Daarom kan niet worden aangenomen dat partijen hebben bedoeld dat de arbitrageclausule stilzwijgend gehandhaafd zou blijven. Artikel 12 van de laatste arbeidsovereenkomst (zie hiervoor in 2.5) wijst juist op het tegendeel.
- 3.3 Anders dan eiser bij de mondelinge behandeling nog heeft doen aanvoeren, kan ook uit de verwijzing in art. 2 van de “tweede” arbeidsovereenkomst (zie hiervoor in 2.4) naar de NVZD-adviesregeling niet worden afgeleid dat partijen hebben bedoeld het Scheidsgerecht (te dier zake) bevoegd te maken. Deze verwijzing houdt klaarblijkelijk in dat de desbetreffende regeling met betrekking tot schorsing en non-actiefstelling in de arbeidsovereenkomst worden opgenomen zonder dat daarmee iets wordt bepaald over de vraag welke rechter bevoegd is ter zake van de daarover tussen partijen ontstane geschillen. Het ligt ook niet voor de hand dat partijen het Scheidsgerecht alleen met betrekking tot deze geschillen bevoegd hebben willen verklaren en voor het overige zich tot de gewone rechter zouden moeten wenden.
- 3.4 Het feit dat verweerster lid is van de NVZ scheidt, naar verweerster terecht heeft betoogd, geen bevoegdheid van het Scheidsgerecht. Deze moet immers tussen partijen worden overeengekomen.
- 3.5 Ten slotte moet nog worden beoordeeld of verweerster de bevoegdheid van het Scheidsgerecht tijdig heeft betwist. Verweerster heeft door vóór de aanvang van de op 6 februari 2004 bepaalde mondelinge behandeling stukken in te dienen zonder zich op de onbevoegdheid van het Scheidsgerecht te beroepen en door bezwaar te maken tegen uitstel van deze mondelinge behandeling, in zekere mate de schijn gewekt dat zij de bevoegdheid van het Scheidsgerecht aanvaardde, zoals, naar zij heeft meegedeeld ter zitting, aanvankelijk ook haar bedoeling was. Verweerster heeft ook nadien nog stukken in het geding gebracht zonder melding te maken van het feit dat zij op de onbevoegdheid van het Scheidsgerecht een beroep zou doen. Verweerster heeft in een kort geding als het onderhavige echter het recht bij de mondelinge behandeling alle verweren te voeren die zij noodzakelijk acht, zodat eiser er mee rekening moest houden dat alsnog een beroep gedaan zou kunnen worden op de onbevoegdheid van het Scheidsgerecht, welke bevoegdheid immers, zoals uit het voorgaande blijkt, niet zonder meer als vaststaand mocht worden aangenomen.
- 3.6 Nu het Scheidsgerecht niet bevoegd is, kan de voorzitter niet beslissen over de gevraagde voorlopige voorzieningen. De voorzitter dient wel een beslissing te geven over de kosten, nu daarom ook door verweerster uitdrukkelijk is verzocht. Bij de beoordeling daarvan zal uitgangspunt moeten zijn dat eiser is te beschouwen als de in het ongelijk gestelde partij, omdat hij zich, naar thans is gebleken, ten onrechte tot het Scheidsgerecht heeft gewend. Uit hetgeen hiervoor in 3.5 is overwogen blijkt echter dat verweerster heeft nagelaten, hoewel dat naar het oordeel van de voorzitter zeker in een verhouding tussen werkgever en werknemer als hier aan de orde is, in beginsel dadelijk had dienen te gebeuren, tijdig melding te maken van het feit dat zij de bevoegdheid van het Scheidsgerecht zou betwisten. Voor een dergelijke mededeling

bestond in elk geval alle redenen om uitstel van de behandeling had verzocht waardoor ruimte ontstond voor overleg tussen partijen, zoals dat ook – naar ter zitting is besproken – daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Indien verweerster tijdig aan eiser had meegedeeld dat naar haar mening het Scheidsgerecht niet bevoegd was, had eiser de gelegenheid gehad het geding in te trekken of hadden partijen aan de voorzitter kunnen vragen eerst een beslissing te geven over deze bevoegdheid waardoor tijdverlies en nodeloze kosten hadden kunnen worden vermeden. De voorzitter ziet in de proceshouding van verweerster redenen de kosten te verdelen zoals hierna in de beslissing nader is aangegeven.

4. **De beslissing**

De voorzitter van het Scheidsgerecht wijst het volgende arbitrale vonnis in kort geding:

- 4.1 Het Scheidsgerecht is niet bevoegd kennis te nemen van het onderhavige geschil.
- 4.2 De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op een bedrag van € 1.860,- komen ten laste van beide partijen ieder voor de helft en zullen worden verrekend met het voorschot dat eiser heeft voldaan. Eiser heeft te dien zake een vordering van € 930,- op verweerster.
- 4.3 Ieder van partijen draagt voor het overige de eigen kosten.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht op 1 maart 2004 door mr. A.Hammerstein, voorzitter, met bijstand van mr. A.T.B. de Vries, griffier.